

Hamilton, Adrià, Pujol i Gartín

«Era possiblement l'únic client que menjava a El Bulli regularment cada any»

THOMAS SPIEKER

s'ha mort un altre gran artista del segle XX, Richard Hamilton. I com molts d'ells, tenia una estreta relació amb Cadaqués, aquella vila marinera, aïllada de la resta del món per una frontera tan invisible que només poden franquejar-la els nascuts allà i tots aquells que combreguen amb la seva particular visió de les coses. Els anys 60 i 70, Cadaqués fou un autèntic bullici d'artistes a la recerca d'inspiració. Ara però, "sembla un poble nostàlgic ple d'inspiracions a la recerca d'algun artista", segons constata fa anys no recordo qui amb prou encert. És el triomf del Cadaqués turístic per sobre del Cadaqués artístic, com destacava l'editorial d'aquest mateix diari dissabte passat.

Jo he tingut el privilegi d'haver compartit tot un àpat amb el "pare del pop britànic". La llàstima és que el meu record d'aquell dinar no és gaire clar -parlem de fa gairebé quaranta anys. L'havia conegut a El Bulli i li feia molta gràcia que un alemanot que amb prou feines tenia quinze anys i vivia a Roses, el volgués convidar a una cervesa a ell i a la seva dona. Era "possiblement l'únic client que menjava a El Bulli regularment cada any des de la seva inauguració", segons paraules del mateix Ferran Adrià el dia que presentà la fantàstica pel·lícula Documenting Documenta d'en David Pujol al TMR de Roses -un dels poquíssims documents audiovisuals amb un Hamilton poc amant de les càmeres de coprotagonista.

I tot parlant de Roses i de Cadaqués i de tres dels "seus" grans artistes, recordo la inauguració de la segona part de la mostra col·lectiva de creadors rosincs CRAC aquest estiu. Allà, un oli de gran format, que retratava Cadaqués amb només quatre pinzellades com si li hagués trobat l'ànima, em va robar el cor. L'havia pintat l'Òscar Gartín, un impressionant talent que acaba de complir 29 anys. El quadre, mostra Cadaqués des del punt de vista més tòpic que hom pot imaginar: l'arribada per mar amb l'església al centre. Però hi havia quelcom en els seus colors, un traç que semblava tan "salat" com la parla cadaquesenca, que transportava l'espectador al darrere d'aquelles blanques façanes. L'experiència fou tan emocionant que vaig trigar ben pocs dies a cercar més obres seves, al restaurant Nit i Dia que els seus pares regenten al passeig Marítim de Santa Margarida. Tota una revelació que qualsevol dia explotará i de la qual d'aquí a unes dècades algú dirà coses molt semblants a les que acabem de sentir sobre en Richard Hamilton.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/09/20/hamilton-adria-pujol-gartin/516335.html?utm_source=rss